

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/44519 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 24 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 september 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

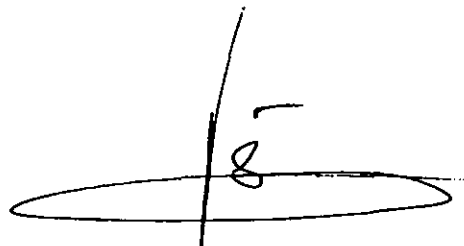
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007

408

Verzonden: **28 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 05/44519

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te , eiser,
gemachtigde: mr. B.J. Manspeaker, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van
Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. S. Pirs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 4 juni 2003 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij uitspraak van 3 februari 2004, verzonden op 10 februari 2004 (procedurenummer AWB 03/33356) heeft de rechtbank het daartegen door eiser ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen ervan in stand blijven.

Bij uitspraak van 15 juli 2004 (procedurenummer 200402012/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) het tegen voornoemde uitspraak ingestelde hoger beroep van eiser gegrond verklaard, de uitspraak vernietigd voorzover de rechtbank heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven en voor het overige de aangevallen uitspraak bevestigd.

Bij besluit van 2 september 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser wederom afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 29 september 2005 beroep ingesteld.

De zaak is op 12 maart 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.
Verweerder is verschenen bij gemachtigde.
Voorts is ter zitting verschenen S. Markarian, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

In artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is bepaald dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

2.2. In zijn besluit van 2 september 2005 en het daarin ingelast voornemen van 19 juli 2005 heeft verweerder eisers asielaanvraag afgewezen onder de overweging, samengevat en voor zover hier van belang, dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde reden heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.3. Eiser meent, samengevat, in aanmerking te komen voor de gevraagde verblijfsvergunning. Hij is meerdere malen lastig gevallen door een speciale eenheid van de politie, de rode baretten genaamd. Bij een aanhouding op 14 juni 2001 heeft hij een politiecommandant van deze eenheid geslagen en is weggevlucht. Bij terugkeer naar Armenië meent hij een reëel risico te lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM vanwege zijn eigen activiteiten en die van zijn vader. Verweerder heeft verzuimd aandacht te besteden aan het feit dat hij deserteur is en hem een onevenredige straffing te wachten staat. Eiser meent dat het bestreden besluit kampt met een zorgvuldigheids- dan wel motiveringsgebrek.

2.4. De rechtbank overweegt het volgende.

2.4.1. In hogergenoemde uitspraak van 3 februari 2004 (procedurenummer AWB 03/33356) heeft de rechtbank bepaald dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid heeft begaan in de zin van artikel 1F, onder a, van het Vluchtelingenverdrag en dat verweerder mitsdien op juiste gronden heeft geweigerd eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Dit deel van de uitspraak is bij de uitspraak van 15 juli 2004 (procedurenummer 200402012/1) van de Afdeling bevestigd en staat mitsdien in rechte vast. Eisers stelling in de zienswijze - waarnaar in de beroepsgronden is verwezen - dat artikel 1F ten onrechte is tegengeworpen, kan thans derhalve niet meer ter beoordeling staan.

2.4.2. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 15 juli 2004 de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 3 februari 2004 vernietigd voorzover daarin is geoordeeld dat met betrekking tot artikel 3 van het EVRM slechts één uitkomst mogelijk zou zijn. De Afdeling heeft daaraan ten grondslag gelegd dat eiser terecht heeft aangevoerd dat de redenen waarom hij vreest voor een behandeling in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 niet uitsluitend verband houden met de politieke activiteiten van zijn vader, maar ook

zijn gelegen in de problemen die hij zelf met de autoriteiten heeft gehad. Ingevolge het bepaalde in artikel 39, eerste lid, van de Vw 2000 dient verweerder, aldus de Afdeling, eerst een standpunt hierover in het voornemen in te nemen.

2.4.3. Gelet op voorgaande overweging en hetgeen thans in de beroepsgronden is aangevoerd, is onderhavig beroep beperkt tot toetsing van verweerders besluit met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

2.4.4. De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op hetgeen hij daaromtrent heeft overwogen, terecht niet aannemelijk heeft geacht dat eiser bij terugkeer naar Armenië een reëel risico loopt op schending van het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Zo heeft verweerder overwogen dat eiser geen enkele concrete aanwijzing heeft dat hij wordt gezocht vanwege het slaan van de commandant en heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat een eventuele bestraffing in verband met het slaan van een politiecommandant een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM oplevert. Eveneens heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem een dergelijke behandeling te wachten staat vanwege de omstandigheid dat de speciale politie-eenheden van eiser willen weten waar zijn vader verblijft, nu de in het verleden ondervonden problemen daarvoor onvoldoende aanknopingspunten bieden en eiser heeft verklaard dat deze problemen geen aanleiding waren het land te verlaten. Ook in de beroepsgronden ontbreekt een nadere onderbouwing voor het oordeel dat eiser vanwege zijn eigen activiteiten dan wel de activiteiten van zijn vader een reëel risico loopt.

2.4.5. Eisers stelling dat door de rechtbank in voorgaande procedure is aangegeven dat de inhoud van het dossier van eisers vader diende te worden betrokken in verweerders oordeel, wordt niet ondersteund door hetgeen is geoordeeld in de eerdere uitspraak van de rechtbank dan wel van de Afdeling. Slechts aangegeven is dat als verweerder verwijst naar het besluit van eisers vader, eiser met dit besluit bekend moet worden gemaakt.

2.4.5. Voorts is de rechtbank van oordeel dat de in het verweerschrift neergelegde motivering, inhoudende dat als eiser als deserteur aangemerkt zou moeten worden dat niet afdoet aan het oordeel dat hij geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, als aanvulling op de oorspronkelijke aan het besluit van 2 september 2005 ten grondslag gelegde motivering - hoewel deze wat summier is op dit punt - kan worden aangemerkt. Verweerder heeft verwezen naar zijn beleid als neergelegd in hoofdstuk C8 inzake Armenië van de Vreemdelingencirculaire 2000, paragraaf 4.5 waarin staat vermeld dat dienstweigeraars en deserteurs uit Armenië in beginsel niet in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel en heeft voorts vermeld dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van december 2006 niet blijkt dat deserteurs onevenredig zwaar worden bestraft. In eisers gronden heeft de rechtbank geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat verweerder zich niet op dit standpunt heeft kunnen stellen.

2.4.6. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 dan wel artikel 3 van het EVRM.

2.4.7 Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, rechter, en door deze en E. Naaijen-van Kleunen, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 24 APR 2007

Afschrift verzonden op: 24 APR 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

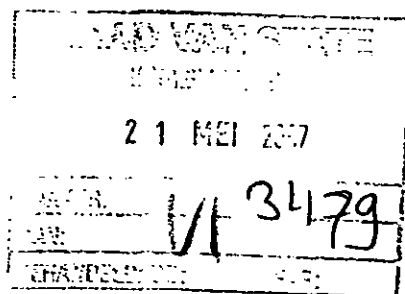
Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P. J. Wapperom
Mr A. W. J. van der Meer
Mr drs C. R. Jansen
Mr J. W. F. Noor
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht
Tel. (078) 639 99 00
Fax (078) 639 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

De Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 21 mei 2007

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep
/ Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0110.30.8002.

Proc.nr. Rb : 05/44519

Appellant

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : onbekend

Gemachtigde : mr. P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 24-04-2007
datum verzending : 24-04-2007

-2-

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op _____, van onbekende nationaliteit, hierna te noemen "appellant", verblijvende te _____ te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten kantore van de advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom, die ten deze door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hem optreedt, zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellant heeft op 30 oktober 2001 een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning "asiel" voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000.

Verweerder heeft op 4 juni 2003 beslist tot de afwijzing van de asielaanvraag.

De Rechtbank heeft bij uitspraak van 3 februari 2004 verzonden op 10 februari 2004 (AWB 03/33356) het beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd maar de rechtsgevolgen n stand gelaten.

Uw afdeling heeft bij uitspraak van 15 juli 2004 het Hoger Beroep gegrond verklaard, de uitspraak vernietigd voorzover deze zag op het in stand houden van de rechtsgevolgen; de uitspraak voor het overige in stand gelaten (200402012/1/V1).

Verweerder heeft bij beschikking van 2 september 2005° aanvraag wederom afgewezen. Op 29 september 2005 is hiertegen beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 12 maart 2007.

Middels uitspraak van 24 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu hij van mening is dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

-3-

2. Grieven

2.1.1. eerbiediging uitspraak Raad van State art. 3 EVRM

In de uitspraak van Uw afdeling van 15 juli 2004 is onder andere onder 2.4.2 het volgende overwogen;

"Appellant voert terecht aan dat de rechtbank aldus heeft miskend dat de redenen waarom appellant vreest voor een dergelijke behandeling niet uitsluitend verband houden met de politieke activiteiten van zijn vader, maar ook zijn gelegen in de problemen die hijzelf met de autoriteiten heeft gehad. Uit het rapport van nader gehoor blijkt immers dat appellant heeft verklaard dat hij meerdere malen is lastiggevalen door een speciale eenheid van de politie, de rode baretten genaamd, en dat hij de laatste keer dat dit gebeurde samen met een andere persoon de commandant van deze eenheid tegen de grond heeft geslagen, en daarna met die ander is weggerend."

Onder 2.5 heeft uw afdeling het beroep dan ook kennelijk gegrond verklaard.

De Rechtbank heeft onder 2.4.4 overwogen;

"(....)

Eveneens heeft verweerder kunnen overwegen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem een dergelijke behandeling te wachten staat vanwege de omstandigheid dat de speciale politie-eenheden van eiser willen weten waar zijn vader verblijft, nu de in het verleden ondervonden problemen daarvoor onvoldoende aanknopingspunten bieden en eiser heeft verklaard dat deze problemen geen aanleiding waren het land te verlaten. Ook in de beroepsgronden ontbreekt een nadere onderbouwing voor het oordeel dat eiser vanwege zijn eigen activiteiten dan wel de activiteiten van zijn vader een reëel risico loopt."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.2. en 2.3.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellant is van mening dat de rechtbank, maar ook verweerder heeft miskend dat de uitspraak van uw Afdeling op dit punt geëerbiedigd had dienen te worden. Zoals ook uw afdeling reeds heeft overwogen gaat het niet alleen om de activiteiten van zijn vader en/of het neerslaan van de commandant, maar evenzo het feit dat appellant stelselmatig en structureel is lastiggevalen.

-4-

De Rechtbank is eraan voorbij gegaan dat het op de weg van verweerder had gelegen om hieromtrent nader onderzoek te doen laten verrichten.

Voorts hadden deze aspecten niet voor zich, maar in de onderlinge context en samenhang beoordeeld dienen te worden (ondermeer tezamen met de desertie).

De overweging van de Rechtbank dat deze problemen voor appellant geen aanleiding zouden zijn geweest zijn land van herkomst te verlaten dient dan ook onjuist te worden geacht. Immers het gaat in het gestelde in artikel 3 van het EVRM om de ex-nunc situatie waarin de vreemdeling komt te verkeren indien en voorzover hij al dan niet gedwongen zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Terdege is dit ook vermeld in de gronden van het beroep.

[
Ter zitting is in verband hiermede zijdens appellant nog aangevoerd dat verweerder gedeeltelijk eerst in het verweerschrift haar stellingenamen heeft onderbouwd.

Nu aldus mede naar aanleiding hiervan in de bestreden beschikking niet deugdelijke en draagkrachtig gemotiveerd en derhalve toetsbaar door de Rechtbank dient te worden geacht, met name nu de beschikking nog nadere aanvulling behoeft in het verweerschrift, had de Rechtbank hieraan evenzo consequenties dienen te verbinden. In dier voege dat het betreden besluit tot stand is gekomen in strijd met het gestelde in artikel 3:46 van de Awb

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd. In ieder geval hebben de rechtbank en verweerder de uitspraak van Uw Afdeling van 15 juli 2004 in onvoldoende mate geëerbiedigd.

2.2.1. Motiveringsgebrek ; zorgvuldigheid

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.4.5 het volgende overwogen :

"Voorts is de rechtbank van oordeel dat de in het verweerschrift neergelegde motivering, inhoudende dat als eiser als deserteur aangemerkt zou moeten worden dat niet afdoet aan het oordeel dat hij geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM als aanvulling op de oorspronkelijke aan het besluit van 2 september 2005 ten grondslag gelegde motivering – hoewel deze wat summeri is op dit punt – kan worden aangemerkt

-5-

(....)

In eisers gronden heeft de rechtbank geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat verweerder zich niet op dit standpunt heeft kunnen stellen "

2.2.2. toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.3.1 is gesteld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

De rechtbank heeft in deze overweging miskent dat zijdens appellant eerst adequaat op de stellingname van verweerder gereageerd kon worden nadat er een nadere motivering is kenbaar gemaakt.

Overigens betroffen deze evenzo summiere verwijzingen stukken welke niet openbaar waren, en mogelijk niet eens bestonden (ambtsbericht december 2006) op het moment van het slaan van de beschikking (2 september 2005).

Enkel en alleen vanwege het feit dat deze nadere motivering benodigd was had de Rechtbank moeten concluderen dat de beschikking tot stand is gekomen in strijd met het gestelde in artikel 3:46 van de Awb. Al helemaal nu deze motivering inhoudelijk ziet op een datum ver gelegen na het slaan van de bestreden beschikking.

Voorts is zowel in de zienswijze aangegeven dat appellant "daarnaast als deserteur moet worden beschouwd" Deze woordkeuze impliceert mede dat dit aspect in onderlinge samenhang in het kader van het gestelde in artikel 3 van het EVRM dient te worden getoetst, en niet alleen voor zich.

Gezien vorenstaande kan de overweging van de Rechtbank dan ook niet langer standhouden.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2. is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellant verzoekt u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom